

בעזרת השי"ת

גליון ש"ק פר' נשא

יו"ל ע"י מכון והוצאת ספרי

"נקודות הכסף"

שע"י מוסדות

דברי שלום

ע"ש רבינו הרש"ש זיע"א

בראשות הגה"צ יחזקאל בינג שליט"א

רחוב מהרש"ל 11 בני ברק.

טלפון: 03-6196739

דוא"ל: 5798972@gmail.com

אתר: dshalom.org

שבתא טבא וכוט"ס

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יַפְלֵא לְנִדֵּר נָדָר נָזִיר לְהַזִּיר לַיהוָה:

במדרש רבה (פרשה ח' פסקה ב') כתב וזלה"ק:

איש או אשה וגו' הה"ד (תהלים קמו) ה' אוהב צדיקים וגו' כך אמר הקב"ה אני אוהבי אהב וכה"א (ש"א ב) כי מכבדי אכבד הם אוהבים אותי ואף אני אוהב אותם ולמה הקב"ה אוהב צדיקים שאינן נחלה ואינם משפחה את מוצא הכהנים בית אב הם הלויים בית אב הם שנאמר (תהלים קלו) בית אהרן ברכו את ה' בית הלוי ברכו את ה' אם מבקש אדם להיות כהן אינו יכול להיות לוי אינו יכול למה שלא היה אביו לא כהן ולא לוי אבל אם מבקש אדם להיות צדיק אפילו גוי יכול הוא שאינו בית אב לכך הוא אומר יראי ה' ברכו את ה' בית יראי ה' לא נאמר אלא יראי ה' אינו בית אב אלא מעצמם נתנדבו ואהבו להקב"ה לפיכך הקב"ה אוהבם לכך נאמר (שם קמו) ה' אוהב צדיקים וגו' הרבה הקב"ה אוהב את הגרים למה הדבר דומה למלך שהיה לו צאן והיתה יוצאת בשדה ונכנסת בערב כן בכל יום פעם אחד נכנס צבי אחד עם הצאן הלך לו אצל העזים היה רועה עמהם נכנסה הצאן לדיר נכנס עמהם יצאת לרעות יצא עמהם אמרו למלך הצבי הזה נלוה עם הצאן והוא רועה עמהם כל יום ויום יוצא עמהם ונכנס עמהם היה המלך אוהבו בזמן שהוא יוצא לשדה היה מפקיד רועה יפה לרצונו לא יכה אדם אותו הזהרו בו ואף כשהוא נכנס עם הצאן היה אומר להם תנו לו וישתה והיה אוהבו הרבה אמרו לו מרי כמה תישים יש לך כמה כבשים יש לך כמה גדיים יש לך ואין את מזהירנו ועל הצבי הזה בכל יום ויום את מצוינו אמר להם המלך הצאן רוצה ולא רוצה כך היא דרכה לרעות בשדה כל היום ולערב לבא לישן בתוך הדיר הצביים במדבר הם ישנים אין דרכם ליכנס לישוב בני אדם לא נחזיק טובה לזה שהניח כל המדבר הרחב הגדול במקום כל החיות ובא ועמד בחצר כך אין אנו צריכין להחזיק טובה לגר שהניח משפחתו ובית אביו והניח אומתו וכל או"ה ובא לו אצלנו לכן הרבה עליו שמירה שהזהיר את ישראל שישמרו עצמם מהם שלא יזיקו להם וכה"א ואהבתם את הגר וגר לא תונה וגו'.

והנה מהמדרש הנפלא הזה נלמד מוסר השכל נפלא מאוד, שבכדי להתקרב להשי"ת ולהיות מעבדי ה' לא צריך האדם להיות מיוחס, אלא מן השמים מסתכלים על כל א' וא' כפי מה שהוא, וכפי גודל התגברותו על יצרו ועבודתו בלב ונפש את ה' וקיום התורה והמצוות לשם שמים והתקשרותו להשי"ת אפי' יהיה גר זוכה לקבל אהבה והתקרבות מהשי"ת.

ובסה"ק תנא דבי אליהו (רבא פ"ט) איתא:

ודבורה אשה נביאה אשת לפידות היא שופטה את ישראל בעת ההיא (שופטים ד) וכי מה טיבה של דבורה שהיא היתה שופטת את ישראל בעת ההיא ומתנבאה עליהם והלא פנחס בן אלעזר היה בימים ההם, מעיד אני עלי את השמים ואת הארץ בין ישראל בין עכו"ם בין איש בין אשה בין עבד ובין שפחה הכל לפי המעשה שהוא עושה כך רוח הקודש

שורה עליו, כך אמרו בעלה של דבורה עם הארץ היה אמרה לו אשתו בא ואעשה לך פתילות והולין אותם לבהמ"ק שבשילה מה אם יהיה חלקך בין אנשים כשרים שבהם ותזכה לעוה"ב והוא היה עושה פתילות עבות כדי שיהא אורן מרובה לפיכך נקרא שמו לפידות וכן אמרו ג' שמות יש לו ברק לפידות מיכאל, ברק שפניו היה דומה לברק לפידות שהיה עושה לפידות עבות ומה שמו מיכאל שמו. הקב"ה בוחן לבות וכליות הוא ואמר הקב"ה לדבורה אתם כוונתם לשם שמים ועשיתם פתילות עבות כדי שיהא אורן מרובה גם אני ארבה אתכם בישראל וכו' עי"ש.

גם מכאן נלמד דברים נפלאים, שאין מביטים מן שמיא על האדם מהיכן הוא מיוחס, אלא כל אדם לפי מעשיו, אפי' גוי או עבד ושפחה יכול לזכות לרוח הקודש. ודברים אלו מדברים הם בעד עצמם, כמה חיזוק יש בהם לכל אדם ובכל מצב לבל ייאש את עצמו, ולא יביט כלל על עברו מאין בא מאיזה משפחה או איזה סביבה, וכן אפי' שנכשל בימי חייו ועבר על כל מיני עבירות ונפל בכל מיני נפילות ה' ישמרינו, ידע נאמנה שהשי"ת אבינו אב הרחמן מביט על כל אדם כפי מה שהוא בעת ההוא, ולב נשבר ונדכה אלקים לא תבוה, ותיכף שהאדם שב בתשובה ומתחרט באמת מכל לבבו על מה שעבר ופגם ומקבל על עצמו עול מלכות שמים ומתקן את מעשיו בלימוד תורה כפי כוחו ויכולתו, וזהירותו בעניני הקדושה בתכלית, שמירת העינים המחשבות הדיבורים והברי"ק ותפילות מעומק הלב כך זוכה למצוא חן ושכל טוב בעיני ה'.

ולא יגיד לעצמו מי אני ומאין אני בא, מאיזה משפחה מאיזה סביבה, ובוודאי אחרי כל מה שעשיתי עבירות בימי חיי בוודאי אין לי תקוה ח"ו, כי כל זה עצת היצה"ר הוא, שכל עבודתו היא לייאש את האדם, ולא די שמחטיאו בכל מיני חטאים ומכשולים, ואח"כ מקטרג עליו למעלה לקחת ממנו את עולמו ברוחניות ובגשמיות, גם מרבה לפשוע ולהכניס בלב האדם יאוש ועצבות שבלאו הכי אין לו תקווה וכל מה שעושה לא שווה ח"ו, בכדי להרפות את ידיו שלא יתאמץ לעלות בקדושה, ועל כן בא המדרש הזה ומלמדנו שהקב"ה שמח דווקא בצדיקים שהגיעו לכל מה שהגיעו מצד הבחירה של עצמם, ועזבו את הכל וחזרו בתשובה שלימה לפני ה' כי בחרו בו, אלו הצדיקים שה' אוהב, אלו הצדיקים שהשי"ת שם עליהם במיוחד עינא פקיחא ושומר אותם ומשגיח עליהם ואוהב אותם.

ולא זו בלבד אלא אפי' גוי או עבד שמעשיו לשם שמים יכול לזכות עד כדי כך אפי' לרוח הקודש תלוי מה הם מעשיו.

מזה נתחזק אנו כל א' בענינים שלו, לבחור בלב ונפש בה' ובתורתו ולחזק את עצמינו בלב שלם ונפש חפיצה להתקשר בעוז ותעצמות שגם אנו נזכה להיות מהצדיקים האמיתיים הקשורים ודבוקים בו יתברך, כי כל העולם הזה חולף הוא כמו שאומר הפייט כאבק פורח וכחלום יעוף, ומה שזוכה האדם לחטוף כאן בעולם הזה ילך וילווה אותו לנצח נצחים, וכפי התנהגות האדם יום יום שאת זה רואה רק הבורא ית"ש כך יזכה למצוא חן עיני ה', ומי שמוצא חן בעיני ה' ממילא כל הענינים שלו מסתדרים על הצד היותר טוב ואין לו מה לדאוג על שום דבר כלל, באשר מושגח הוא בהשגחה ממיוחדת ובעינא פקיחא מאתו יתברך, ומי פתי לוותר על

דבר כזה. השי"ת יזכינו להתקרב ולעבוד את ה' כדבעי ונזכה למצוא חן ושכל טוב בעיניו יתברך אכי"ר.

ספה"ק קדושת לוי

וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל אמור להם.

והכלל הוא כך, דהנה הבעל שם טוב היה מוכיח תמיד את העולם בזה הפסוק (תהלים קכא,ה) ה' צלך, דהיינו כמו שהצל עושה מה שאדם עושה כך הבורא ברוך הוא כביכול עושה מה שאדם עושה. ולכך צריך האדם לעשות מצות וליתן צדקה ולרחם על העניים כדי שיעשה הבורא ברוך הוא גם כן עמו טובות. והנה המדה הזאת נקרא כה, כי פירוש המלה של כה הוא כך, פירוש כמו שהוא עושה גם כן הבורא ברוך הוא עושה. וזה ידוע שהבורא ברוך הוא רוצה להטיב לעמו ישראל, כי יותר ממה שהעגל רוצה לינוק פרה רוצה להניק. וצריך האדם כשעומד להתפלל לפני הבורא ברוך הוא כל תפילת י"ח או שאר דברי תחנונים צריך להתפלל רק שיהיה להבורא ברוך הוא תענוג מזה כמו שאמרו במשנה (אבות ב,ט) אם למדת תורה הרבה אל תחזיק טובה לעצמך כי לכך נוצרת, פירוש שיהיה המעשה של אדם רק כדי שיהיה להבורא תענוג מזה. וזה ידוע כשאדם מתפלל בשבילו אזי נקרא מקבל וכשאדם רוצה לקבל דבר או חזו הגב יד לארץ והתוך יד למעלה. אבל כשאדם מתפלל רק שיהיה לבורא ברוך הוא תענוג מזה אזי נקרא משפיע שהוא משפיע כביכול בהבורא ברוך הוא והמשפיע או חזו גב יד למעלה ותוך היד למטה. והנה ברכת כהנים הוא בנשיאות כפים, דהיינו שאווחזים גב ידיהם כנגד פניהם כמו מי שירצה להשפיע. וזה פירוש הפסוק כה תברכו את בני ישראל, דהיינו שיברכו את ישראל כדי שיהיה להבורא ברוך הוא תענוג מזה ותהיו אתם משפיעים כביכול בהבורא ברוך הוא ואחר כך הבורא ברוך הוא ישפיע לכם כל טובות וברכות על ישראל כמו שאמרנו שזה המדה נקרא כ"ה כמו שישראל עושים כביכול הבורא ברוך הוא גם כן עושה ומשפיע לעמו ישראל טובות וברכות חיים ושלוה אמן:

ספה"ק בת עין

או יאמר עד"ו, ולכאורה יש לדקדק למה מנאה התורה עבודת בני קהת קודם עבודת בני גרשון, ולא מנה כסדר תולדותיהן בני לוי גרשון קהת ומררי:

אך נוכל לומר שהתורה הקדושה מרמזת לנו דרך העבודה לה', כי הנה עיקר בחינת משכן הוא ושכנתי בתוכם (שמות כה ח) בתוך כל אחד ואחד מישראל (אלשיך הק' עה"פ), להיות אוהל שכן באדם (תהלים עח ס):

ולהמשיך בחינת השראת השכינה באדם אי אפשר רק על ידי שלשה בחינות אלו, בתחילה צריך לעבוד את הבורא ברוך הוא על כל פנים על מנת לקבל פרס, היינו להאמין באמונה שלמה שהבורא ית' גומל טוב למי שישמור מצותיו ויעניש למי שיעבור על מצותיו, ובחינה זו עדיין אינה בשלמות הלב:

ועיקר הוא כמי שנכנס בפרוודור כדי שיכנס לטרקלין ולא שישאר בפרוודור, כמו כן הוא בעבודת הבורא ברוך הוא, העיקר הוא שיבא מבחינה זו לבחינת אהבת ה' בכל לב ונפש, היינו שיהיה עבודתו בשלמות הלב, היינו שלא יהיה נחשב אצלו כלל תאוות והנאת עצמו הן בעולם הזה הן בעולם הבא, ועיקר עבודתו יהיה רק לה' לבדו בכל לבו ובכל נפשו ובכל מאודו בתשוקה וחמדה גדולה, ויהיה נכספה וגם כלתה נפשו לעבודת השי"ת לבד, מחמת שמאמין שהוא מקור כל הנאצלים והנבראים והיצורים והנעשים, והוא עקרא ושרשא דכל עלמין ולית אתר פנוי מניה, וכל מה שהוא יוסיף בהתבוננות גדולת הבורא ית' יהיה לו תשוקה וחמדה יותר ויותר עד כלות הנפש: ומחמת שמתבונן תמיד בגדולת הבורא ית' יבא לבחינת ענוה ושפלות עצמו וערכו, ואז ימשיך השראת השכינה, כמאמר (ישעיה נז טו) אני אשכון ואת דכא:

ונ"ל שזהו יורה לנו הכתוב בני לוי גרשון קהת ומררי, עד"ז, דהנה כשיש לו בחינת ענוה שהיא גורמת השראת השכינה אז הוא מקיים ובו תדבק (דברים י כ), התחברות להבורא ברוך הוא, ובחינה זו היינו השראת השכינה מכונה בשם לוי שהוא לשון התחברות כמאמר הכתוב (בראשית כט לד) הפעם ילוה וגו', רק שאינו יכול לבא לבחינה זו רק על ידי ג' בחינות הנ"ל:

וזה יורה לנו הכתוב, בני לוי, פירוש לבא לבחינת התחברות אי אפשר רק על ידי ג' בחינות הנ"ל המכונים בשם גרשון וקהת ומררי, ר"ל בחינה א' מכונה בשם גרשון, כי הוא עובד על מנת לקבל פרס, וכל זמן שהוא בבחינה זו הוא בבחינת גר בארץ נכריה, שצריך לילך ממדרגה זו למדרגה גדולה הימנה:

ובחינה ב' מכונה בשם קהת, מחמת ג' טעמים, א' שהוא לשון אסיפה כמאמר הכתוב (בראשית מט י) ולו יקהת עמים, מרמז על הבורא ית' שהוא מקור ושורש כל הנאצלים ויצורים נבראים ונעשים וכולם מקבלים חיות מאתו ית"ש והכל פונים אל השורש ושם הוא אסיפת כל הנבראים עליונים ותחתונים, וזהו עיקר עבודתו שלו. טעם ב', קה"ת הוא גימטריא או"ר רחמי"ם, היינו שמשתוקק ונכספה וכלתה נפשו רק להשפעת אור הרוחני א"ס ב"ה מקור הרחמים, ואינו נחשב בעיניו כלל הנאת

עצמו הן בעולם הזה הן בעולם הבא. טעם ג', מחמת שבני קהת יחנו על ירך המשכן תימנה (במדבר ג כט), ודרום הוא בחינת אהבה כידוע (זח"א קנג.):

בחינה ג' מכונה בשם מרר"י, על מרירות לבו תמיד, ונשבר ונדכה ונכנע לבו בקרבו תמיד בחשבו גדולת הבורא ית' ושפלות ערכו: ולכך מנאה התורה עבודת בני קהת קודם עבודת בני גרשון, כי בחינת בני קהת קדומה במעלה על בחינת בני גרשון:

ונחזור לעניינינו, כשנבא בעז"ה לבחי' עבודת פנימיות אלו אזי נתעלה ונתנשא גם כן בחינה א' שעובר על מנת לקבל פרס שהיה שלא לשמה. וזהו נשא את ראש בני גרשון פירוש שצריך לראות שתבא לבחינה ב' שהוא דבקות הבורא ית', כדי שיתעלה ויתנשא גם בחינה א' שהיא מכונה בשם גרשון:

ונוכל לומר שזה מרומז בפסוק (תהלים קלה ו) כל אשר חפץ ה' עשה בשמים ובארץ, פירוש כל מי שחפצו ורצונו רק בה' לבד ולא חפץ בהנאת עצמו כלל. עשה בשמים, פירוש כל עשיות שלו הוא בבחינת שמים, שמשותקק לרם על כל רמים היושב בשמים. אז ובארץ, פירוש אח"כ בא לבחינת ארץ שהיא בחינת ענוה:

או יאמר עד"ז, מי שהוא חפץ רק בה' כנ"ל. עושה בשמים, פירוש שעושה ומשפיע שפע לעולמות עליונים: ובארץ פירוש שמשפיע ומוריד שפע לארץ לכללות ישראל, אמן כן יהי רצון:

ספה"ק תפארת שמואל

[ב] דבר אל בני אי שאו אשה כי יעשו מכל חטאת האדם למעול מעל בד' ואשמה הנפש ההוא והתוודו את חטאתם אשר עשו וגו'.

האזה"ח הק' הק' מה הענין מממצות וידוי הנאמר בפ' זו דוקא, אולי הענין לכאורה הק' בסה"ק איך ענין וידוי שהוא בפה יכול לבטל מעשה העבירה שהוא בפועל כי ענין הוידוי הוא שיאמר בעת התשובה אנא ד' חטאתי עויתי פשעתי כך וכך עשיתי שיזכיר החטא שעשה בפירוש בפיו והלא אין דיבור מבטל מעשה, אך באמת ענין ודיוי הוא כמבואר בהחינוך וז"ל לפי שבהודאות העון בפה תתגלה מחשבת החוטא ודעתו שהוא מאמין באמת כי גלוי וידוע לפני ב"ה כל מעשהו ולא יעשה עין רואה כאינה רואה כו' ומתוך כך ירצה לפני הבורא ב"ה, כי עיקר חומר החטא היא מפאת שעשה העין רואה כאינה רואה שלא יד' מאמין כי עיני ה' משוטטת בכל ואם יסתר איש במסתרים יראה ה' ועי"ז בא להחטא אבל בהתגלות דעתו ומחשבתו בשעת הודוי שהוא מאמין באמת שגלוי וידוע לפניו כל מעשהו ולא יעשה עוד כמעשיו הראשונה ולא ישוב עוד לכסלה לחשוב על עין רואה שאינו רואה מכח מצות וידוי ז' שהתנחם על מעשיו עי"ז ירצה לפני הש"י וממילא נתקן עיקר החטא ג"כ, ואולי ז"ב המקראי קודש איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם, ר"ל אם יפגם במדת יסוד שנק' כל, ע"ד כי כל בשמים ובארץ, וכתרגומו דאחיד בשמיא וארעא, וזהו מכל חטאת שחטא המר גדול מכל החטאים, וכמבואר בספר נו"מ על הכתוב מכל פשעי הצילנו הפי' שיציל אותו מהחטא שקשה מכל הפשעים, וזהו למעול מעל ר"ת

מע"ל לב עין מעשה, כי לב חומד עין רואה כלי מעשה גומרים, כי ליבא ועיני תרי סרסורי דעבירה (ירושלמי ברכות פ"א) וזהו למעול מעל בה, כמבואר בזוה"ק שהפגם נוגע למעלה כבי' (ויקרא) מאן דפגם לתתא פגם לעילא, ואשמה הנפש ההוא שמאשים את נפשו בזה בגו"ר שגורם לעצמו עניות רח"ל, וכמבואר שם בנוע"מ חרפת נבל אל תשימנו, ע"ד שרא דענויותא נבל שמיי, או יאמר ואשמה הנפש ההוא רצ"ל להכלל ישראל, למקור נפשות ישראל וכמבואר בזוה"ק פגם לגרמי' פגם לכ"ע, וזהו שנאמר ואשמה הנפש ולא נאמר ואשמה נפשו, ואם על כל אלה יכאוב לבו ויגדול צערו שמתבונן עד כמה רע ומר מעשיו, ועד כמה שגרם, וחושב עצות ותחבולות איך לתקן זאת, ובפרט חטא הרבים שגרם במעשיו, אז הש"י החוקר לב ובוחן כליות רואה ומביט צרת נפשו ודאבון לבו ומרחם עליו ומערה רוח ממרום רוח תשובה לכל הועלם שיעשו ג"כ תשובה על מעשיהם וזהו שנאמר והתוודו את חטאתם בלשון רבים שמתחיל בלשון יחיד, כי בתשובתו גרם תשובת הרבים, וכאמרם ז"ל יחיד ששבת מוחלין לו ולכל העולם כולו, כי בתשובתו גרם תשובת הרבים שישובו גם המה על מעשיהם ויאמינו בד' כי הוא משגיח על כל מעשה איש ופקודתו ועלילות מצעדי גבר:

וזהו נשא את ראש בני גרשון גם הם לבית אבותם, היינו לאמונה, שידעו ויאמינו כי עיני ה' משוטטת בכל והוא רואה כל מעשי איש, וזהו מכח מעשה אבות כי אברהם אבינו ע"ה היה ראשון למאמינים, וגם הפגם נוגע בהאבות כאז"ל יעקב לוקה במערת המכפלה (שוח"ט י"ד) מכש"כ מדה ובה שהוא מרובה, וזהו הענין מדברי המדרש הביאו ספר יחוס שלכם ר"ל אם מעשיכם נוגעים למעשי אבות היינו אמונה, כי רק זרע ישראל עם סגולתו המה מאמינים בני מאמינים ולא כן אודה"ע:

וענין אמונה הוא עיקר הכנה לקבלת התורה וכמאמר דוד המלך ע"ה כל מצותיך אמונה, וצדיק באמונתו יחי' (חבקוק ב') באמונתו הוא מחי' א"ע ואת כל אבריו שיוכל להיות כלי מוכשר לקבל התורה וז"ש דוד המלך ע"ה ותורתך חנני, כי דרך אמונה בחרתי, וכמ"ש בס' לקוטי מוהר"נ עם נבל ולא חכם נבל ר"ת ל"ב נתיבות, ולא חכם כתרגומו עם דקבילו אורייתא ולא חכימו, ר"ל בלא חכמה ושכליות רק אמונה פשוטה וזהו עיקר הכנה לקבלת התורה:

[ג] איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם וגו' ואשמה הנפש ההיא

ר"ל אם פוגם במדת יסוד שנק' כל, ואשמה הנפש ההיא, ר"ל ידע כי גם התורה ומצוות שלו נפגמים עי"ז, וכמ"ש כ"ק אחי אדמו"ר הק' על אז"ל אין כלי מחזיק ברכה אלא הלשו', ברכה היא קיום התורה ומצוות וכלי להחזיק התורה והברכה היא שלו' היינו מדת יסוד וכמאמר הכתוב (תהלים כ"ט) ד' עוז לעמו יתן, ר"ל התורה הק' שנק' עוז ה' יברך את עמו בלשו' במדת יסוד שנק' שלו"ם, שע"י הטהרה והקדושה הוא כלי מוכשר להחזיק התורה ומצוות ואם אינו נשמר במדת יסוד גם התורה ומצוות נפגמים והסט"א נאחזים בה, ולא זאת בלבד ואף גם והתוודו את חטאתם אשר עשו, שגרם במעשיו פגם בהכלל ישראל עד שצריכי'

להתוודות על חטאתם אשר עשו כי נכשלים בעונותינו, ואם יתבונן בזה ושב אל ה' ורפא לו:

ספה"ק שפת אמת

מדרש ישא ה' פניו וכתוב אשר לא ישא פנים כאן כשעושין רצונו של מקום כו'.

וקשה כשעושין רצונו למה נצרך נשיאת פנים. אך ודאי אין להקב"ה לישא פני איש כי אין צריך לכבד שום ברי' כי הוא מלך הכבוד. רק מי שיש בו נקודה פנימיות הוא מכיר ונושא פניו ממש דלא כתיב ישא פנים רק ישא פניו כו'. והוא שנושא פנים לישראל שהכרת פניהם הוא חיות אלקי ממעל כמ"ש כל רואיהם יכירום כו'. ולכן מעט הנקודה זו נותנת כח להאדם שיוכל לגמור. כי בלי סיוע עליון א"א לתקן מעשיו כמ"ש ז"ל לולי הקב"ה עוזרו כו'. רק פתחו כחודה של מחט כו'. וכשעושין רצונו ית'. השי"ת נושא פנים ומכיר רצון פנימי של העושה רצונו שיוכל לגמור עבודתו בסיוע ועזר עליון כו'. והוא הברכה שמברכין ישא פניו שיהי' נחשב לפניו המעט כמ"ש ויהי נועם ה' כו' ופי' בזה"ק אף דא"י לכוין כראוי השי"ת מצרף מחשבה טובה כו'.

במדרש ישא ה' פניו וכתוב לא ישא פנים כאן כשעושין רצונו של מקום.

וכתבנו כבר מזה במ"א כי כשעושין רצונו של מקום מה צורך לנשיאת פנים. רק שיקבל הקב"ה המעט עבודה כמו הרבה. והוא עצמו מ"ש במד' הן נושאים לי פנים כו'. פי' הכלל כפי מה שאדם עצמו שמח במעשה הטוב וחביב בעיניו שזכה לעשות רצון המקום הן רב הן מעט. כמו כן מקבל הבורא ית' ממנו בסבר פנים יפות. והאמת כי הוא לאות על הפנימיות שבאדם שמשם בא השמחה. וז"ש וישם לך שלום כי בחי' השלימות הוא הנקודה אמיתיות שבכל הארה מועטת נמצא הכל וזה ענין שנק' הקב"ה שלום שהוא שלימות הכל. וכשיש לבנ"י זאת השלימות א"כ נחשב נקודה קטנה כמו הרבה והבן כל זה:

ברכת מזלא טבא

לידידנו היקר והחשוב, צנא מלא ספרא, מחשובי מתפללי בית מדרשינו

הרה"ח מוהר"ר שלמה דב ביקסנשפאן שיחי'

לרגל שמחת נישואי נכדותיו שיחי' בשעטור"מ

יה"ר שיזכה לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח אכ"ר.